

Het is na een turbulente week weer even iets rustiger aan het Midden-Oosten front, maar dat is slechts schijn.

Er is een reden voor alle oorlogen daar, maar wie wil deze en vooral waarom?

Het antwoord op die vraag:

Het is de inmiddels bekende [satanische sekte](#) die deze oorlogen wil in het Midden-Oosten. Niet alleen willen ze via hun creatie Israël de grote machtige landen in dat gebied volledig verwoesten, zodat er [kleine elkaar bevechtende landjes overblijven](#) die en gemakkelijk zijn te controleren en geen bedreiging vormen voor Israël, ze willen meer.

De grotere agenda gaat veel verder dan dat, want uiteindelijk wil de Sekte het volledige Eurazië onder controle krijgen, inclusief landen als Rusland en China. De geplande oorlog met Iran is dan naast het verwoesten van dit land ook een manier om Rusland en China in het conflict te betrekken.

Wil je uiteindelijk controle over de hele wereld, dan valt of staat dat met de controle over Eurazië.

Echter, al die oorlogen in het Midden-Oosten worden zelden of nooit gevoerd door Israël.

Als jij een ander land wilt verwoesten door middel van een oorlog, maar je wilt dat zelf niet doen, hoe los je dat op?

Dat was een beetje het probleem waar Israël begin jaren negentig mee worstelde, maar aangezien zij niet voor één gat te vangen zijn, besloten ze dat Amerika de gelukkige zou zijn die hun oorlogen in het Midden-Oosten voor hen mochten gaan uitvechten.

Ze kregen dit zoals gewoonlijk op een sluwe manier voor elkaar door het oprichten van een Amerikaanse denktank, volledig bemand en gecontroleerd door wat je zou kunnen noemen, ultra Zionisten. Dit was het zogenaamde Project for a new American Century PNAC, waar je bekende criminelen tegenkomt zoals Dick Cheney en Donald Rumsfeld en van waaruit het idee voor 9/11 is ontsproten [zoals we eerder schreven.](#)

Dezelfde PNAC produceerde ook een rapport waarin stond dat Amerikaanse troepen moesten zorgen voor een [regimeveranderingen in een aantal landen](#) en dat vooral het Midden Oosten. De landen waarover dit ging waren de landen waar Israël een regime verandering wilde. Die landen waren onder andere Afghanistan, Irak, Libië, Syrië, Iran en ook Noord Korea als opmaat naar een uiteindelijke regimeverandering in China.

Het grote probleem waar PNAC tegenaan liep was hoe dit te verkopen aan de bevolking en vooral ook de geweldige begrotingstoename die er in Amerika nodig was om al die oorlogen te kunnen financieren. Niet alleen zou dat moeilijk worden, het zou ook een heel langdurig proces worden.

En dus kwamen ze met de volgende suggestie.

In september 2000 werd door de neo-con denktank PNAC (The Project for a New American Century) een rapport gepubliceerd met de titel "Rebuilding America's Defenses", waarin onder andere staat te lezen: "Het transformatieproces zal waarschijnlijk langdurig zijn, behalve als er een schokkende en katalyserende gebeurtenis plaatsvindt, zoals een nieuw Pearl Harbor". De denktank bestond vooral uit mensen die later het entourage van George Bush zouden vormen, zoals Dick Cheney, Jeb Bush, Paul Wolfowitz, Donald Rumsfeld, Scooter Libby en Richard Perle.

Negen maanden later waren de lieden die dit hadden geschreven degenen die via de regering Bush de macht hadden in de VS en een jaar later ging hun wens in vervulling met de aanslagen op de Twin towers in New York op 9/11.

Zoals door ons uitgebreid beschreven [zijn de daders van 9/11](#) uiteraard dezelfde als degene die verantwoordelijk zijn voor het ontstaan van PNAC. De rookwolken stegen bij wijze van spreken nog omhoog toen als eerste Afghanistan werd binnengevallen met onder andere als hoax reden de [nepterrorist Osama Bin Laden.](#)

Dit alles gebeurde onder het bewind van de Amerikaanse Republiek George Bush en de Engelse Labour premier Tony Blair.

Het tweede land dat werd binnengevallen was Irak en aangezien er geen enkele reden bestond om Irak binnen te vallen, kwamen bovengenoemden met de inmiddels bekende leugen dat Irak massavernietigingswapens zou bezitten.

Dan worden de poppetjes vervangen en krijg je Democraat Barack Obama en de conservatieve David Cameron.

Vervolgens komt Libië aan de beurt omdat we in dit vredelievende, welvarende en stabiele land ook zo nodig "democratie" moeten brengen. De gevolgen zijn zoals gewoonlijk desastreus, hetgeen uiteraard het plan was, het [Yinonplan van Israël](#) dan wel te verstaan.

Daarna komen beiden prominent in beeld bij een ander vredelievend land, Syrië. De gevolgen

daarvan zijn nog tot op de dag van vandaag te merken.

Dan krijgen we weer een Republikein als president, Donald Trump en diverse conservatieve premiers in Engeland zoals Theresa May en Boris Johnson.

En nu is Iran aan de beurt en het bovenstaande laat zien dat het geen bal uitmaakt wie er president of premier is, want de agenda wordt stap voor stap afgewerkt.

Uiteraard begon het al met een probleem richting Iran, want de nepreden die voor Iran wordt gebruikt is dat het heel druk bezig is om eigen kernwapens te ontwikkelen. Gelukkig kwam er na lang onderhandelen een kerndeal met Iran en iedereen leek blij, want Iran hield zich keurig aan de afspraken en er leek geen vuiltje aan de lucht.

Dus, moest er snel iets worden verzonnen en kwam men op het lumineuze idee om Trump opdracht te geven die deal te verlaten, hetgeen geschiedde. Men is sinds die tijd bezig om Iran te provoceren, want om een oorlog met dat land te kunnen ontketenen, heb je een reden nodig.

De manier waarop Amerika dat tegenwoordig als eerste optie probeert is via economische sancties. Dit in de hoop dat de bevolking van het land daar zo spuugzat van wordt, dat ze "spontaan" een kleurenrevolutie beginnen, waardoor je een regime verandering kunt bewerkstelligen. Echter, dit alles is volkomen mislukt en dus gaat men over tot andere mogelijkheden, in dit geval het vermoorden van de Iraanse top generaal Soleimani.

Dit wederom in de hoop dat Iran emotioneel gaat reageren en Amerika daarbij een passend excuus geeft om wraak te kunnen nemen en zo een oorlog te forceren. Iran echter, heeft dat heel slim gedaan door symbolisch een paar raketten af te schieten die nauwelijks schade en geen slachtoffers hebben veroorzaakt.

Donald Trump vindt dat al lang prima in verband met de komende verkiezingen. Een groot deel van zijn achterban heeft vorige keer op hem gestemd vanwege zijn beloftes om een einde te maken aan al die oorlogen in verre landen en te zorgen dat de Amerikaanse troepen naar huis zouden komen. Een oorlog met Iran, net voor de verkiezingen, zou dan ook wel eens dramatische gevolgen kunnen hebben voor zijn herverkiezing.

Is hij echter in november eenmaal herkozen, dan wordt het een heel ander verhaal, want de tweede is tevens zijn laatste termijn in verband met wettelijke bepalingen en dan kan je van alles verwachten van Trump.

Echter, misschien krijgt hij niet de tijd om de boot lang genoeg af te houden totdat hij is herkozen. Misschien hebben de Zionisten in de achtergrond besloten dat het nu tijd is voor een oorlog met Iran en in dat geval is het jammer voor Trump.

Aan de andere kant, een meer gewillige president dan deze zullen ze ook niet zo snel krijgen, dus wie weet gaat alles op hold tot na de verkiezingen.